

Arrest

nr. 48 964 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 23 juni 1957 in Kazachstan, waar u tot 1963 verbleef.

Daarna vestigde u zich met uw ouders in Grozny omdat jullie in Ingoesjetië geen grondrechten meer hadden. Op 23 november 1977 huwde u in Grozny officieel met A.(...) A.(...) T.(...).

Uw problemen begonnen toen uw man en zijn eerste echtgenote in de nacht van 23 op 24 juli 2004 vermoord werden toen leden van de ordediensten uw stiefzoon wilden arresteren. Tijdens deze arrestatie schoot uw stiefzoon drie mensen neer.

Bijgevolg werd door de families van deze overledenen, meer bepaald de families I.(...) en J.(...), bloedwraak over uw gezin afgekondigd.

Na de dood van uw echtgenoot ging u daarom naar uw schoonbroer en zus in Ingoesjetië.

Na enige tijd keerde u echter terug naar Grozny, maar u werd meermaals lastiggevallen door mannen in militaire uniformen die op zoek waren naar uw zonen en stiefzonen.

Uw stiefzoon, Z.(...) T.(...) (O.V. 6.376.117), en -dochter, T.(...) T.(...) (O.V. 6.376.121), kwamen bij u wonen.

In december 2004 echter namen mannen in militaire uniformen uw eigendomsdocumenten mee en maanden u aan tot vertrekken. Hierop verliet u Tsjetsjenië definitief samen met uw stiefzoon en uw stiefdochter en ging u naar uw schoonbroer en -zus in Ingoesjetië, waar u tot aan uw vertrek in december 2008 verbleef.

U keerde tussendoor wel nog naar Grozny terug om uw internationaal paspoort en het binnenlandse paspoort van uw stiefzoon op te halen.

Tijdens uw verblijf in Ingoesjetië kende u zelf geen problemen, maar uw schoonbroer overtuigde u om samen met uw stiefkinderen het land te verlaten.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 28 december 2008 samen met uw stiefzoon en stiefdochter. Vanuit Nazran namen jullie de trein naar Moskou, waar jullie op 30 december 2008 aankwamen. Omwille van uw slechte gezondheidstoestand bleven jullie tot 3 januari 2009 bij een vriendin in Moskou. Op 3 januari 2009 namen jullie vanuit Moskou de trein naar Brest waar jullie de volgende dag, op 4 januari 2009, aankwamen en tevens overnachtten.

Op 5 januari 2009 reisden jullie vanuit Brest met de trein door naar Polen. In Tiraspol werden jullie tegengehouden voor controle en daarna naar een opvangcentrum gestuurd waar jullie de nacht doorbrachten. De volgende dag, op 6 januari 2009, vertrokken jullie naar een ander opvangcentrum dat jullie echter nog diezelfde dag verlieten om naar een vriend van uw stiefzoon te gaan. Bij deze vriend logeerden jullie tot 8 januari 2009.

Op 8 januari 2009 kwamen jullie met de auto naar België, waar jullie op 9 januari 2009 bij het huis van uw zoon, S.(...) T.(...) (O.V. 5.650.701) werden afgezet. Na uw aankomst werd u onmiddellijk naar de dokter gebracht en vervolgens werd u in het ziekenhuis opgenomen.

Pas na uw ontslag uit het ziekenhuis vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten, meer bepaald op 16 januari 2009."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Tsjetsjenië vreesde voor de bloedwraak die over uw familie werd afgekondigd omdat uw oudste stiefzoon 3 mannen vermoord had.

Anderzijds kende u in Tsjetsjenië ook problemen met gemaskerde mannen, die de eigendomsdocumenten van uw huis zouden hebben afgenomen.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

U gaf namelijk aan de Russische Federatie te hebben verlaten omwille van de bloedwraak die over uw familie werd afgekondigd nadat uw oudste stiefzoon 3 mannen had gedood. Omwille van de daden van diezelfde stiefzoon werd uw man samen met zijn eerste echtgenote in de nacht van 23 op 24 juli 2004 in zijn appartement vermoord.

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen aangaande de dood van uw echtgenoot.

Zo slaagde u er niet in om het Commissariaat-generaal de overlijdensakte van uw echtgenoot voor te leggen of enig ander document waaruit blijkt dat uw echtgenoot om het leven kwam. U verklaarde dat uw schoonzus over de overlijdensakte zou beschikken, maar u gaf aan geen pogingen te zullen ondernemen om dit document te verkrijgen (CGVS, p. 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Het is voorts opmerkelijk hoe weinig informatie u kon verschaffen over de dood van uw echtgenoot alsook aangaande de bloedwraak die aan de basis van uw vrees ligt.

Zo gaf u met betrekking tot de dood van uw echtgenoot aan dat u eigenlijk niet weet wat er exact gebeurd is (CGVS, p. 7 en 22) en kon u evenmin vertellen door wie uw echtgenoot precies om het leven gebracht werd (CGVS, p. 7).

In dit verband werden daarenboven nog een aantal ongerijmdheden vastgesteld.

Zo verklaarde u met betrekking tot de moord op uw man in eerste instantie dat hij en zijn eerste echtgenote vermoord werden tijdens een inval waarbij de ordediensten van plan waren om uw stiefzoon, die een strijder was, te arresteren. Uw stiefzoon verzette zich tegen zijn arrestatie en in dit gevecht werden zijn ouders vermoord (CGVS, p. 7).

Vervolgens vertelde u echter dat uw man vermoord werd omwille van bloedwraak (CGVS, p. 8).

Later stelde u dan opnieuw dat uw man en zijn eerste echtgenote niet vermoord werden omwille van bloedwraak, maar dat ze gedood werden omdat de ordediensten uw stiefzoon niet konden oppakken (CGVS, p. 22).

Tot slot zei u nog dat u pas na uw aankomst in België van uw stiefdochters vernam wat er precies gebeurd was (CGVS, p. 7).

Ook over de bloedwraak wist u de Belgische asielinstanties weinig te vertellen.

Zo had u geen idee vanaf welke leeftijd bloedwraak op iemand toegepast kan worden (CGVS, p. 20) alsook of elk familielid van de dader vermoord kan worden om de bloedwraak tot een einde te brengen (CGVS, p. 20).

Gezien de ernst van de feiten, meer bepaald de moord op uw echtgenoot, met wie u ruim 25 jaar officieel gehuwd was, en de bloedwraak die de basis van uw vrees vormde, kon nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u tijdens uw verblijf van meer dan vier jaar in de Russische Federatie dat volgde op de dood van uw man enige moeite zou gedaan hebben om te achterhalen wat er zich precies had afgespeeld en wat de mogelijke gevolgen waren.

U liet trouwens na klacht in te dienen na de moord op uw echtgenoot, omdat u dat onnodig en onlogisch achtte (CGVS, p. 22).

Aangezien de moord op uw echtgenoot en de hierop afgekondigde bloedwraak de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt de geloofwaardigheid ervan sterk aangetast door uw onwetendheid aangaande de precieze toedracht van de door u aangehaalde problemen en het gebrek aan moeite die u zich getroost heeft om te na te gaan wat er precies aan de hand was.

Wat de bloedwraak betreft dient voorts nog opgemerkt te worden dat u ondanks de afgekondigde bloedwraak toch samen met uw stiefkinderen naar uw huis in Grozny terugkeerde en Grozny pas definitief verliet in december 2004 nadat mannen in militaire uniformen de eigendomsdocumenten van uw huis in beslag genomen hadden (CGVS, p. 4 en 17-18).

Daar komt nog bij dat u zelf noch in Tsjetsjenie noch in Ingoesjetië vier jaar lang enige problemen hebt gekend naar aanleiding van de afgekondigde bloedwraak (CGVS, p. 19, 23) en u eigenlijk zelf niet eens van plan was de Russische Federatie te verlaten, maar u zich door uw schoonbroer liet overtuigen om te vertrekken (CGVS, p. 21). Ook uw stiefkinderen hebben als gevolg van de bloedwraak gedurende diezelfde vier jaar nooit problemen ondervonden, niet in Tsjetsjenië, noch in Ingoesjetië (CGVS, p. 19 - CGVS stiefzoon, p. 18).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Doorheen uw verklaringen gaf u verder aan dat ook de algemene veiligheidssituatie een rol heeft gespeeld bij uw vertrek uit Tsjetsjenië.

Zo vermeldde u dat u bij een eventuele terugkeer het huidige bewind in Tsjetsjenië vreest (CGVS, p. 24) en maakte u melding van het feit dat er in Grozny vaak zuiveringsacties plaatsvonden (CGVS, p. 4, 16, 17-18) zowel bij u als bij anderen (CGVS, p. 4-5).

Zoals reeds vermeld, volstaan de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de louter Tsjetsjeense herkomst op zich echter niet voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en is een persoonlijke beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk.

U haalde doorheen uw verklaringen evenwel onvoldoende elementen aan die wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vertelde wel dat u naast de zuiveringsacties thuis ook meermaals bezocht werd door mannen in militaire uniformen die op zoek waren naar uw zonen en stiefzonen (CGVS, p. 17-18).

U had echter geen idee tot welke dienst zij behoorden noch waarom zij uw zonen en stiefzonen wilden spreken (CGVS, p. 17-18).

U vermeldde voorts nog een incident waarbij dergelijke gemaskerde mannen de eigendomsdocumenten van uw huis in beslag namen en u tot vertrekken aanmaanden (CGVS, p.17-18).

Na dit incident besloot u definitief uit Tsjetsjenië weg te trekken.

Opvallend genoeg heeft u echter nooit enige stappen ondernomen om melding te maken van dit voorval, maar bent u met uw stiefkinderen onmiddellijk naar Ingoesjetië vertrokken.

Zo hebt u nooit klacht ingediend tegen de inbeslagname van uw documenten (CGVS, p. 21) en liet u zelfs na om uw eigendomsbewijzen terug te vragen (CGVS, p. 18).

Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u hiervoor de hulp had kunnen invoeren van de zus van een vriend van uw zoon S.(...) die voor de autoriteiten werkte en die u aan een paspoort hielp, ook al was u niet meer in Grozny ingeschreven (CGVS, p. 22).

Ook in Ingoesjetië had u mogelijk hulp gekregen, aangezien een familielid van uw schoonbroer bij de ordediensten werkte (CGVS, p. 23).

In dit verband kan terloops nog worden opgemerkt dat u naar aanleiding van de deze problemen evenmin een mensenrechtenorganisatie hebt geraadpleegd en u, ondanks het feit dat u opwierp dat andere vrouwen die bij een dergelijke organisatie hadden aangeklopt geen degelijke hulp hadden gekregen, geen enkele mensenrechtenorganisatie kende (CGVS, p. 16).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verwees u herhaaldelijk naar het feit dat u ziek was en reeds twee operaties achter de rug had (CGVS, p. 5, 7, 12, 15). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Tijdens datzelfde gehoor gaf u ook aan dat u naar België wilde komen omdat uw zoon in België verbleef (CGVS, p. 14). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, een getuigschrift van het middelbaar onderwijs, uw huwelijksakte, twee treintickets en attest met betrekking tot de inhouding van uw internationaal paspoort in Polen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort alsook het getuigschrift van middelbaar onderwijs en uw huwelijksakte bevatten informatie met betrekking tot uw opleiding en identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De treintickets bevatten informatie over uw reisweg, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in de Russische Federatie gekend zou hebben. Het attest met betrekking tot de inhouding van uw internationale paspoort in Polen toont aan dat uw reispaspoort op 5 januari 2009 door de Poolse autoriteiten in beslag werd genomen, maar heeft evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in de Russische Federatie verklaarde gekend te hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet

geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 8 april 2010 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de motiveringsplicht.

Zij volhardt dat zij niet aan de overlijdensakte van haar echtgenoot kan geraken. Deze akte is volgens verzoekster in het bezit van haar schoonzus, schoonbroer en een tante, die zij, zo beweert zij, niet kan contacteren.

De reden waarom zij weinig informatie kon verschaffen over de dood van haar echtgenoot, ligt volgens verzoekster in het feit dat zij niet aanwezig was toen de feiten zich voordeden.

Zij verklaart dat zij geen klacht heeft neergelegd omdat deze toch terzijde zou worden geschoven gezien bepaalde leden van de families die bloedwraak wilden, een functie hadden binnen de regering, de Kadyrovski's.

Zij haalt in dit verband informatie aan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, met name "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van 9 april 2010 en stelt reeds negatieve gevolgen te hebben ondervonden, namelijk de inbeslagname door mannen in militaire uniformen.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift enige uitleg weer omtrent bloedwraak, waarnaar al gevraagd werd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en legt uit dat zij toen geen duidelijk kon geven *"gelet op het feit dat tegenwoordig niet steeds de traditie gerespecteerd wordt"*.

Het feit dat zij gedurende vier jaar geen problemen kende ondanks de afgekondigde bloedwraak, verklaart zij doordat bloedwraak slechts wordt gepleegd op volwassen mannen. Zij stelt dat haar stiefzoon *"stilletjes aan"* een volwassen man werd waardoor het volgens haar schoonbroer tijd was de Russische Federatie te verlaten.

Wat de inbeslagname betreft, verklaart zij dat zij geen hulp kon krijgen. De vrouw die haar hielp om een paspoort te bekomen, kon naar haar verklaring niet meer doen dan dat en een mensenrechtenorganisatie, zo laat verzoekster gelden kon haar ook niet helpen gezien zelfs een eigen medewerker van "Memorial" werd vermoord; verzoekster verwijst hiervoor naar een rapport van "Human Rights Watch".

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Aangaande de stelling van verzoekster de overlijdensakte van haar echtgenoot niet kan voorleggen omdat die in het bezit is van haar schoonzus, schoonbroer en tante, stelt de Raad vast dat verzoekster zelfs geen enkele poging ondernomen heeft om deze familieleden te contacteren om zo de overlijdensakte te kunnen bekomen.

Op de kandidaat-vluchteling rust een medewerkingsplicht; hij dient inspanningen te leveren om in de mate van het mogelijke bewijsstukken ter ondersteuning van zijn asielrelaas bij te brengen en dient in geval hij daarin niet slaagt, een aannemelijke verklaring te geven. De uitleg van verzoekster dat zij deze familieleden "niet kan contacteren", wordt niet aanvaard.

Ook de uitleg van verzoekster dat zij, omdat zij "er niet bij was", niet weet wat er precies gebeurd is toen haar man vermoord werd noch weet door wie hij om het leven werd gebracht, is niet ernstig te noemen.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

In casu betreffen de dood van verzoeksters echtgenoot en de daarmee samenhangende gebeurtenissen relevante aspecten van verzoekster asielrelaas, zodat er verwacht kan worden dat zij de nodige accurate verklaringen aflegt, quod non. Verzoekster toont trouwens ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou verkeren om een en ander te weten te komen.

Bovendien heft deze uitleg de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Deze incoherentie vindt grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor vervolging.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster pas in haar verzoekschrift enige nadere uitleg geeft over de bloedwraak die zou zijn afgekondigd over haar gezin; dit verandert evenwel niets aan de vaststelling dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal hierover weinig wist te vertellen.

Deze uitleg in het verzoekschrift is volgens de Raad vormelijk niet meer dan een post-factum verklaring welke ook inhoudelijk *“gelet op het feit dat tegenwoordig niet steeds de traditie gerespecteerd wordt nietszeggend is.*

Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift poneert dat de bloedwraak enkel kan gepleegd worden op volwassen mannen en dat ze pas in 2008 de Russische Federatie verlaten hebben omdat haar stiefzoon Z. T. *“stilletjes aan”* een volwassen man werd, merkt de Raad op dat haar stiefzoon op het moment van de feiten (juli 2004) 15, bijna 16 jaar was.

Verzoekster bewijst niet vanaf welke leeftijd ongeveer de bloedwraak zou gelden; haar uitleg over *“stilletjes aan”* is volgens de Raad te vaag en te omfloerst om voor waar te worden aangenomen.

De Raad merkt op dat volgens haar verklaringen, verzoekster zelf -door haar schoonbroer- diende te worden gewezen op de dreiging die rustte op het *“stilletjes aan”* ouder worden van haar stiefzoon.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming tegen de voorgehouden problemen omwille van een de criteria voorzien in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoekster aannemelijk worden gemaakt dat de Staat, partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster heeft geen enkele poging ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, wat naar de mening van de Raad niet volstaat om aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs om haar bewering dat een klacht van haar na de moord op haar echtgenoot toch aan de kant zou worden geschoven omdat er van de familie, die bloedwraak zouden hebben afgekondigd, leden zijn die belangrijke functies hebben binnen de regering, enigszins aannemelijk te maken.

Dat de zus van een vriend van haar zoon S.(...) niet meer kon doen dan het bekomen van een paspoort, zoals zij beweert, neemt niet weg dat verzoekster zelf na de inbeslagname van de eigendomsdocumenten, andere mogelijkheden kon zoeken om bescherming te vragen.

In dit verband dient te worden vermeld dat de landeninformatie met betrekking tot Tsjetsjenië, hoewel deze de opportuniteit of haalbaarheid van de daar aanwezige beroeps- en beschermingsmogelijkheden relativeert, géénszins uitsluit dat er wel klachten ingediend worden in gelijkaardige zaken.

De Raad merkt trouwens op dat het verzoekschrift geen antwoord biedt op het argument dat er een familielid van de schoonbroer van verzoekster werkzaam is bij de ordediensten in de noordelijke Kaukasus waarvan zij eventueel hulp kon krijgen.

Overigens stipt verweerder terecht aan dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geenszins poneert dat een mensenrechtenorganisatie dé oplossing of uitweg kon betekenen voor de problemen, doch wel dat het merkwaardig is dat verzoekster naar aanleiding van haar problemen -gesteld dat deze voor waar worden aangenomen-, zelfs geen mensenrechtenorganisatie heeft geraadpleegd noch er een enkele kon benoemen.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om de voorgehouden onwil van de autoriteiten om haar bescherming te verlenen, aan te tonen.

De Raad benadrukt ten slotte dat een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Er wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.4. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om van haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Zij meent dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt "*de situatie in Ingoesjetië of Tsjetsjenië helemaal niet zo veilig is*" en verwijst naar een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een rapport van "Human Rights Watch".

De Raad wijst er op dat een Richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die Richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Verder benadrukt de Raad ook hier dat een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit dient in concreto te worden aangetoond door verzoekster.

Er werd geoordeeld (zie hoger) dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Voormeld artikel is aldus niet geschonden.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE